

ГРИГОР ГАЧЕВ
ОПИСАНИЯ И СХЕМИ НА
ИСТОРИИ ОТ РЕЗЕРВАТА

Част 0 от „Резерватът“

chitanka.info

Светове от схемата, описана в „Едно възможно бъдеще“, са описаните в „Извън картината“ и в историята за Петърчо^[1].

ИЗВЪН КАРТИНАТА

Светът от „Извън картината“ е на хора, които са смятали прогреса за първично зло, и са се отказали от него напълно. Светът, в който живеят, има някои специални модификации, които пречат на прогреса — виж в описанието му (ако е готово вече :-). Потомците им обаче са забравили пълния отказ от прогреса, и се развиват бавно: Безтелесните са направили поисканите от тях модификации на света според своите цели — те не спират прогреса, а само го пренасочват в друга област.

Всъщност, самото описание „Едно възможно бъдеще“ взе началото си от опит да бъде обяснен светът от този разказ. И претърпя ама наистина много промени и варианти. Отначало нямаше нищо общо с прогнозите ми за бъдещето; те влязоха в него малко преди да започна да пиша историята за Петърчо.

ИСТОРИЯТА ЗА ПЕТЪРЧО

Етиологията и патогенезата :-)) на историята за Петърчо е следната:

Беше една вечер, след обсъждане в Клуба по фантастика на предстоящите празници на фантастиката „Таласъмия“ — изобщо първите (кога само е било!). Говореше се за конкурс на тема чисто българско фентъзи — естествено, с таласъми вътре, за да е в тон с темата... Мислех си — колко ли весело би било разказче за среща с таласъми? На средновековен човек, който вярва в тях, но по някаква причина не се плаши? Примерно защото е срещнал малко таласъмче?

Празниците отминаха, идеята — не. Графоманията упорито искаше своето, и накрая реших да ѝ го дам, за да ми олекне. Още повече че твърде често се прибирах късно нощем, твърде капнал, за да мога дори да заспя — и тогава почнах просто да сядам пред компютъра и да пиша нещо, което да ме развесели и поотпусне.

Като начало, реших да заменя таласъмите със самодиви, за по-оригинално. Посочих навъсено на таласъмите вратата, и обявих случая за приключен. Да-да! Прекръстиха се на караконджоли и се намъкнаха през прозореца.

Рационалният ми ум хич не искаше да се примири с изчадия адови без обяснение. И, както се знае, най-лесно обяснява подобни неща не миналото, а бъдещето. И така, Петърчо и Христина се оказаха деца от два свята в бъдещето, единият — средновековен, другият — високотехнологичен, успели да се срещнат и да завържат приятелство. „Таласъмията“ междувременно отмина и се забрави, ама децата не щяха да си зарежат играта по средата...

По костите на историята се трупаше плът, и ги раздърпваше и тласкаше да растат. Не можех да отделям на създанието си достатъчно усилия, и го осакатих, уж временно — оставих го като гол скелет с куп щръкнали по него скечове, с уговорката, че някой ден ще му направя и литературна обработка. Може би. Ако графоманията не ми мине.

Създанието обаче не беше съгласно. Минаваха ден или седмица, и нова част от историята преливаше от главата ми, пръкнала се от натрупаното досега. Вече не аз бутах нея, а тя мен. Решението това да е неголямо разказче за случайна среща, прекратена навреме от бдителни родители, известно време удържаше напора, но накрая рухна. Историята гордо продължи с втора глава, след това с трета, четвърта...

Неведнъж отчаяно се опитвах да насоча към край цялата история — все едно слагах чеп на река. В един момент си казах „Всяко нещо трябва да има край“, и насила забучих такъв, с клетвата нещата да свършат дотук. Ами! Чувствах се като обладан от зъл дух, или поне от психично заболяване, когато двамата дечковци триумфално си обещаха на раздяла да се виждат отсега нататък колкото се може по-често; наложи ми се да напомням на Христина, че не е възпитано да се плезиш на автора си, и да изгледам намусено Петърчо, за да не я подкрепи с аргументи. И да скръцна със зъби на Георги, че това негово Отговорничество на нищо не прилича... И познайте какво стана? Запушена в края си, историята се опита да расте от средата — нови епизоди напиреха да се вместят между вече наличните. Аaaa! Харесва ми да пиша фантастика, но не да се чувствам като герой на налудничаво и бездарно произведение — автор, изнасилен от творбата си.

Доскоро мислех, че чуваното понякога „вече не аз пиша историята, а тя ме бута“ е писателско пудрене. А сега непослушанието на това бивше разказче ме кара да се превръщам в мрачен и зъл касапин, стиснал литературния сатър и дебнещ удобен предлог, за да го развърти. Тъй де, във всяка история трябва да има и злодей. Ама защо точно на мен ми се падна това, нали уж съм авторът? Не е честно...

Едно беше сигурно — нямаше нужда да се чудя откъде нещата са се взели такива, и накъде вървят. Опитите ми за прогноза за едно от възможните развития на света бяха проникнали в структурата на разказа. Отвсякъде стърчаха трансмитери, контакти между светове, и най-вече прословутото Разделение. Опитах се да огранича намесата на тези ми прогнози — не съм светило на прогностиката, нито създанието ми се планира да е (псевдо)научен труд. Не можех обаче да пренебрегна факта, че истински логична и свързана история се гради на логична, свързана и най-вече богата база. Не смятам да се

сравнявам с Толкин — но, както казва Константин Лопушански, има ли нещо лошо в това да подражаваш на слънцето? Според силите си. И като свещичка да си, по-добре е от пълен мрак.

Така се появи и описанието „Едно възможно бъдеще“ — като нещо, което надали ще се сбъдне точно каквото е описано, но нищо чудно да прилича като идея. И най-вече като удобна основа за писане на непретенциозна, но весела и развлекателна книжка. Ако не за други, поне за автора ѝ.

И след като се появи, се оказа, че е прихванало напълно навиците на бившето ми разказче. Зае се да расте като втасващо тесто. В един момент файлът стана няколкостотин килобайта, и текстовите редактори на старичкия ми компютър се заогъваха под него. Отризах описанията на отделни светове в отделен файл — за нула време и двата файла стигнаха отново този размер. След това основата за тази история цъфна в отделен файл. А другите два продължават да растат... Не знам дали това няма да продължава и занапред.

Освен ако не намеря лекарство против графомания. Което може да е по-добрата идея.

СВЕТЪТ ОТ ИСТОРИЯТА ЗА ПЕТЪРЧО

БАЗАТА НА СЮЖЕТА

(Основата на нещата е в описанието „Едно възможно бъдеще“. Допълнително, описанията на Ортодокс и Академия могат да бъдат открити в „Световете“.)

Историята за Петърчо се развива в стандартен Възел — и точно възел 611, релейна група 26 от класификацията :-). Момчето произхожда от Ортодокс — свят на хора, заложили като фундамент принципите на православното християнство. Груповият свят, откъдето е семейството на Христина, бива наричан Академия, и е започнал като свят на весели и безгрижни учени.

Тезаурусът на Ортодокс бива насочван от Безтелесните в теологична и духовна посока; един от световете, с които той вероятно ще бъде хибридиизиран, е именно пред-Разделенската Академия, която освен това му е и Релеен свят. Срещата на Петърчо и Христина е планирана предварително, с няколко цели — като контрастиране на развитието, като проба за евентуална хибридизация, и т.н.

Историята започва осемдесет години преди раждането на Петърчо и Христина, когато Отговорникът на Ортодокс изказва пред Свръзката мнение, че Ортодокс вече е узрял за първи проби за хибридизация с подходящи личности от подходящи светове. От тези проби е трябвало да се направят изводи в коя насока хибридизацията би дала най-добри резултати. Свръзката му дава разрешение за изолирани опити, и той привлича младия немирник Евлоги Харизанов, напуснал Академия и тръгнал да дири що е щастието из целия Възел.

Опитът с отец Евлоги се оказва изключително успешен — хибридизирането на тезаурусите довежда до обогатяване и на двата. Приносът на отец Евлоги към Ортодокс се оказва огромен; не по-малък е и приносът на Ортодокс към личния му вътрешен мир. След този пръв успех от Свръзката се обръщат към един от вариантите си на Академия — Мария.

Безтелесните отдавна са набелязали бунтарството на Мария, дъщеря на един от Възловите отговорници, и симпатиите ѝ към

Академия; лек тласък я довежда до вземане на решение за отказ от аугментациите, и заселване на Академия. Една от възможностите, заради които се прави това, е именно хибридизирането на тезауруси. Баща ѝ се досеща кой може да е в дъното, но няма доказателства — а и като Възлов отговорник има отлична представа с интереси от каква категория си има работа.

Безлетесните продължават да насочват нещата зад кулисите, и Мария среща и обиква инженер в трансмитерно звено. Детето им е необичайно немирно и пакостливо, с изключителен за възрастта си ум, но не и зрялост — точно необходимата на Безтелесните комбинация от качества; към момента, когато тя вече е готова да върши калпазанлъци като нелегална връзка с Ортодокс, баща ѝ вече е отговорник на звено, и всички си затварят очите за това, че често човърка системата от домашния си компютър.

Малко преди нея пък в семейството на трудолюбив и богобоязлив селянин на Ортодокс се ражда четвърти син. На хлапето не му е писано да стане пръв юначага, за разлика от другите в семейството му, но ще се „радва“ на други особености — Отговорникът на Ортодокс побутва леко някои гени в него, и се постаравя околната среда да оформи ума му по определен начин.

Вече осемгодишна, Христина е наказана заради поредната си пакост да стои в къщи през ваканцията. Отегчена, тя се чуди как да си го върне, и пуска търсене на случаен принцип в компютърната система — за някоя свежа идея. Първото нещо, което търсенето връща (защо ли?), е подробно описание на кодекса за достъп на Ортодокс, заедно със съблазнителните за Христина подробности, че езикът е на практика неотличим от този на Академия, и че хората там са много изостанали, смятат изследователите за страшилища адови и се плашат от тях, и т.н... Още на следващия ден Христина е успяла да открадне от компютъра на баща си паролата за връзка с Центъра, и докато той спи, преуморен след тежко (случайно, естествено ;-)) дежурство, тя ровичка из системата.

До още два дни принципите за управление на трансмитера вече са ѝ ясни, а шевният автомат след купища опити (и куп похабена дантела, открадната от музея — Христина се е бояла, и с право, че ако я видят да купува дантела, веднага всички ще се замислят каква нова пакост иде) изплюва нещо, що-годе подобно на самодивска рокля. Този

ден дежурството на баща ѝ „случайно“ пак е тежко, вечерта той заспива дълбок сън, и Христина цъфва за пръв път в килията на Петърчо...

Целта на Безтелесните е да прехвърлят Петърчо на Академия, а Христина — на Ортодокс, и така да ги разделят трайно за известно време, ако не и за постоянно, въпреки волята на родителите им. (Когато е за техния интерес, Безтелесните, поне повечето от тях, не се вълнуват особено от правилата и чувствата на Стандартните.)

Възловият отговорник, дядото на Христина, обаче решава, че този път вече са прекалили — да експериментират с деца! (И то с неговите...) Досеща се, че Безтелесните ще внимават дали правдолюбството му не се е надигнало, и старателно потушават решението си. Потайно се свързва с Отговорника на Ортодокс (който му дължи някоя и друга дребна услуга), и го моли за съдействие, колкото е възможно. За негова изненада се оказва, че Отговорникът също има симпатии към Стандартните, а и не смята, че опитът се нуждае от чак толкова дълго и грубо разделяне, за да даде резултат. Дватама се разбират без думи, че всеки ще прави каквото може, за да облекчи нещата. Дядото поема задължението да похвърли на децата трансмитер и комуникатор за управлението му, а Отговорникът на Ортодокс — това да се опита да наведе дъщеря му на идеята да се върне при Аугментираните.

При посещението си в дома на Христина дядо ѝ подхвърля трансмитера и комуникатора. (С което получава червени точки пред Свързката, които смята да използва после в сражението си като актив; реално няма да му се наложи, поне в първата книга.) Много внимателно обаче е калибрирал настройките на трансмитера така, че ако двамата са близо един до друг, да бъдат прехвърляни заедно. Комуникаторът също е настроен — докато децата се опитват да действат чрез него, той да създаде в умовете им идеята, че не е добре да се разделят. При попадането на децата на Ортодокс Отговорникът забелязва тези настройки и ги премахва, за да не бъдат открити покъсно. Неговото намерение е да осигури точно същото, но с други средства — като манипулира опита така, че резултатите от него да станат ясни за не повече от седмица-две.

Както престоят в манастира, така и престоят на село съчетават много цели и изпълняват много задачи, далеч не всички очевидни от

разказа. Основната цел — да се проверят действието на критичен и материалистичен ум върху религията, и нейното действие върху такъв ум — е постигната в задоволителна степен при връщането от село в манастира, като в същото време нещата са стигнали дотам опитът да трябва да бъде прекратен.

От Свръзката одобряват като цяло опита, но зачитат и някои минуси. Оперативът, който се грижи за Ортодокс, бива отворен за контрол и от други Безтелесни (включително някои, които се опитват да установят пълен или дори едноличен контрол върху него, и на моменти почти успяват; именно те са в дъното на атаката срещу позициите на Отговорника на Ортодокс.). Отговорникът е здравата ядосан от това решение, смята го за непозволена намеса в личните му работи (оперативът си е негов, в края на краищата!), и на моменти откровено го саботира, дразни другите Безтелесни когато и с каквото може, и т.н. — като по този начин доказва правотата си. (Включително си затваря очите пред новите лудории на Христина и Петърчо, а понякога направо ги подкокоросва, и им помага.) След около сто и двадесет години, след вътрешното разделение на Ортодокс (виж по-долу), Отговорникът успява да си върне пълния контрол върху нещата. Повече подробности са дадени по-долу.

В крайна сметка е взето решение на базата на Ортодокс да се деривира нов тезаурус, който да съчетава религиозност с материалистична ориентация, по примера на възпитаниците на отец Евлоги (и на няколко съществуващи вече подобни свята), и да се търси колко стабилен може да бъде. На този тип разбирания е даден на Ортодокс широк простор, а след като те завоюват позиции в обществото на Ортодокс (което отнема около сто години), е провокиран конфликт между тях и официалната църква. Конфликтът е доведен дотам привържениците им да потърсят спасение, и им е предложена нова Обетована земя. Това донякъде решава временно проблема с бързо растящото население на Ортодокс; спомага и фактът, че след новото разделение Патриархът обругава здраво поданиците си за недостатъчна набожност и сочи за пример почти празните манастири — което отново праща за около триста години напред по около една трета от населението на замонашване. (С което Безтелесните отлагат засилването на демографския натиск, и си осигуряват чист деривирани тезаурус, задържан на желан етап.)

На Академия резултатът, популяризиран чрез разчулата се история, е много повече обръщане на внимание на качествата на личността — смелост и дух. Само след няколко години Христина се превръща в често използван пример (макар и често не особено примерен, меко казано). Идеята получава поощрението на Научния съвет — забелязано е, че грижата за хармонична и цялостна личност води още по-успешно до намаляване на нежеланите отклонения, отколкото генетиката и психологията. Налагането на тази идея е дълъг и постепенен процес; първите стотина-двеста години са само началото му. (Естествено, това също е експеримент на Свръзката; случаят с Христина е просто предлогът, оказал се на подходящото място и в подходящото време.)

ЛИЧНОСТИТЕ (ПОНЕ ПО-ЗНАЧИМИТЕ)

Както споменава бащата на Христина, Ортодокс е истинска генетична каша. Сектата на Йосиф е била съградена на неприязънта към първите Аугментирани, и съответно големият процент от членовете ѝ са изпитвали тази омраза, защото те самите не са могли да си позволят аугментации, или защото (вероятно над половината от тях) са се опитвали тайно да си осигурят някакви аугментации, най-често нелегални ментета и полу-ментета, и резултатът не е бил желаният. (За сметка на това най-често е бил труден за предполагагане и очакване.)

Така че при преселението на Ортодокс официално се е смятало, че в групата почти няма генетични аугментации и отклонения, но всъщност процентът на генетично модифицираните е бил дори доста висок за преселенска група. Почти всеки е криел какво носи в гените си (а много и не са знаели, или не са били наясно с възможните последствия). Всякакви генетични паспорти и консултации, естествено, са били немислими; за капак на нещата, първите няколко поколения направо са гъмжали от всевъзможни нелегални контейнерни ретровируси и техни подивели щамове, пренасящи от когото на който попадне каквито гени и техни парчета попаднат — истински генетичен миксер. (Още доста преди Разделението Йосиф Водителя е забранил на хората си да се модифицират генетично, така че те не са смеели да го правят легално — а повечето нелегални генетични модификации не са включвали качествено почистване от контейнерния ретровирус, пренасящ модификацията.) Вероятно единственият, който може да се оправи в кашата, е Отговорникът на Ортодокс — а той не се занимава с това да консултира населението.

На базата на това наследство е възникнала една от най-големите генетични лудници в човечеството — и това, че почти всички отклонения не са в сфери, които се виждат нагледно, само я е оплело още повече. Има светове, претърпели генетични злополуки или дори генетичен тероризъм или войни — там нещата са по-страшни като видими последствия за хората, но айсбергът е под повърхността не

повече, отколкото е над нея. На Ортодокс той е скрит на практика целият, и е огромен. За щастие на населението му, официалната доктрина рядко възприема генетичните особености като дяволско дело, и дори тогава смята носителите им не за престъпници, а за жертви (освен ако те самите нямат глупостта да дадат поводи за друго тълкуване).

Видимите инвалидности на Ортодокс са малко повече, отколкото преди Разделението, но доста по-малко, отколкото са били през реалното Средновековие — процентът на генетичните е малко по-висок от този преди Разделението, но процентът на причинените от лоши условия на живот са съвсем малко повече, отколкото тези преди Разделението, и много пъти по-малко, отколкото тези през истинското Средновековие. Като допълнителни качества, както физически, така и личностни, обаче може да се намери каквото ум не би побрал — дори този на авторите на генетичните модификации.

Петърчо до голяма степен е продукт на пряко въздействие на Безтелесните. Генетиката му носи базата за развитие на силно независимо мислене (идентифицирано на Академия, резултат от безотговорен експеримент на студенти по медицина отпреди Разделението) и необичайни комбинаторични способности (неидентифицирани; дължат се като база на таен експеримент отпреди Разделението с цел по-добро владение на някои видове хазарт, и са отключени и подсилени значително от Отговорника на Ортодокс още преди раждането на Петърчо; други остатъци от аугментации пък са били подтиснати, пак от него.) Работено е с идеята, че той вероятно ще попадне на Академия, и че там ще се опитват да разберат нещата около него, и са взети мерки въздействията да са твърде фини, за да могат да се уловят на свят с развитието на Академия. Отделно се разчита на „рикошет“ на критичния му ум след сблъсъка с атеистичната Академия. Подсилената му комбинаторика с лекота го води до решения, недостъпни или неочевидни за Стандартните наоколо, но в същото време често му пречи да прецени кое е очевидното и имащото значение за околните — затова и понякога логиката му е парадоксална. Интересно е, че би бил свършеният играч на карти, ако знаеше, че изобщо съществуват такива игри; по начало комбинаториката му е била предвидена точно за тях, и това се е запазило. Шахът, както и

много други ситуации, просто са достатъчно подобни на хазарта, за да е силен в тях. В някои отношения той е що-годе нормален, но в други е като фино омесена комбинация между Айнщайн и Форест Гъмп.

Мария, майката на Христина, е по произход Аугментирана. Дъщеря е на един от Възловите отговорници. По начало тя има симпатии към Стандартните и техните нива на развитие; Академия точно пасва на тях. Също така, тя носи наследено от баща си „правдолюбство“, и е възмутена от това как Безтелесните гледат Стандартните. Осъзнала, че Аугментираните всъщност работят за Безтелесните като „овчари“, тя се отказва от механичните аугментации и се преселва на Академия. Част от генетичните обаче не е възможно да бъдат премахнати, без да бъде променена личността ѝ — напр. компютърният талант и бунтарството. Христина ги е наследила от нея; разликата е, че майката ги мрази като част от аугментираността ѝ — не се занимава с компютри, не иска да нарушава правилата (поне тези на Стандартните), и т.н. Запазила е и една псевдобиологична аугментация — управлението на координацията на движенията ѝ. (Без нея тя е на практика инвалид, заради дефект в периферната нервна система; Христина го е наследила, но в много по-слаба степен, и именно на него се дължи неловкостта ѝ. С нея обаче, ако реши да я използва в пълна степен, би могла без никаква подготовка да направи смешен кой да е шампион на Стандартни във всеки спорт, където ловкостта и координацията са решаващи — игри с топка, гимнастика, бойни изкуства... Но на практика няма случай да я е използвала над възможностите на средностатистическия човек — поне на Академия.)

В дъното на протеста на Мария е манипулиране от Безтелесните. Баща ѝ се досеща за това, но няма доказателства. Тя също го предполага, и се досеща, че вероятната цел на нещата е появата на Христина, но не предполага какви могат да са целите по-нататък. Знае, че Безтелесните често действат по насока, но без строго определена цел, и се надява нещата да са добре за Христина. И за Петърчо, за когото тя се досеща, че вероятно също е продукт на Безтелесните — и когото обиква като свое дете.

Христина също е манипулирана от Безтелесните, в посока засилване на пакостливостта ѝ, за да могат да бъдат прекарани с

Петърчо през каквото е необходимо. Останалите черти на характера ѝ са пряк продукт от генетичните заложи и стандартното възпитание на Академия. Далеч превъзхожда като интелект връстниците си, но като зрялост си е дете. Без пакостите нейното всекидневие е всепоглъщаща скука, затова и тя направо ги сипе. Отделно проблемите ѝ с фината координация при целево движение я стимулират да използва ума си. Майка ѝ е търсила лечение за нарушената ѝ координация; получила е отговор, че тя е наследствена, нелекувана в предишните поколения заради липса на необходимост (не е била никаква пречка за Аугментирани), и че за Христина е твърде късно за лечение. Естествено, Мария веднага се е досетила, че дори това да е истината, целта е умишлено засилване на пакостливостта и ума на Христина, и че това се прави, за да бъде използвана тя от Свързката в някой експеримент. С времето това е засилило комплексите ѝ на тема Аугментирани.

Частичен провал на Безтелесните е Гунар Торвалдсон. Подготвян отначало като проба за хибридизация, подобно на Петърчо и Христина, той е изоставен поради промяна на плановете (преценено е, че Мидгард не е достатъчно изолиран, за да даде на този етап дивергиран тезаурус), и поради случайно отключване на гени за интелект в много по-голяма степен от очакваната. Гунар е генетичен универсален гений; уменията му в шаха с нищо не превъзхождат тези в други области, просто там си позволява да ги покаже. Още преди да е напълно пораснал, той разгадава причината за ума си и замислите на Безтелесните относно него. Решава, че няма нищо против плановете им, стига да не пречат на собствените му — а последните не са кой знае какви, тъй като е гениално скромнен и почтен. Забелязал е от малък, че умът му го лишава от социалност, и е взел необходимите мерки, за да противостои на това. Разбрал, че Христина и Петърчо са на едно място, той мигновено се досеща каква е работата; посещението му на Академия е допреценка. Чувства ги като сродни души, и са му симпатични, така че с удоволствие им помага според силите си.

Отец Евлоги произхожда от Академия; любопитен факт е, че е далечен роднина на Ангел Братоев. Като млад е обходил всички

светове от релейната група на Академия, и доста извън нея, в търсене на смисъл на съществуването. Накрая се е установил на Ортодокс, примамен умело от тамошния Отговорник, който оценил качествата му като личност. Личният му принос за развитието на Ортодокс в духовна насока е сравним с този на някой от Патриарсите — именно той разпространява и въвежда успешно идеята за наказанието за греха като част от същността на самия грях, и налично още приживе. (Тази идея с времето ще доведе до религиозно разцепление на Ортодокс, и привържениците ѝ ще получат нов свят; вината за това обаче не е на отец Евлоги.) Няколко години след смъртта му е предложен за канонизиране, и след още няколко е обявен за светец-покровител на болните. През последните двацетина години от живота си поддържа често контакти с Отговорника; по непотвърден :-) слух, точно преди смъртта му Отговорникът му е предложил безсмъртие и присъединяване към Безтелесните, но отец Евлоги е отказал.

Възловият Отговорник, дядо на Христина, е наистина на много години — роден е двацетина години преди Разделението. Произхожда от Австралия, и (за гордост на рода ни) е нещо към една осма българин (макар и това да няма особено значение за него, нито пък за дъщеря му — и двамата не страдат от излишен национализъм). По начало е кариерист, но в същото време кадърен момък и сравнително добра душа. Комбинацията от тези качества успява да му издейства статут на Аугментиран, и подготовка за работа в администрацията на Възела; към четиристотин и петдесет години след Разделението става Възлов отговорник. Достигнатият висок пост донякъде засища амбициите му, и му дава възможност да засили кадърността и добротата си — и той не я пропуска. Без да е гений на доброто, той е свестен човек, макар и изпълнителен служител.

Манастирският послушник-идиот Георги (идиотизмът му, естествено, е маска) е едно от телата, използвани от Отговорника за контакти с обикновените хора. Тялото на Георги, както и другите такива тела, е изкуствено създадено от Отговорника на биологична база, истинската му възраст е няколкостотин години, и не е известна на околните, тъй като Георги се е местил от манастир в манастир на всеки двацет-трицет години. (Естествено, Отговорникът би могъл да

постигне с лекота пълна правдоподобност на раждане, живот и умиране на телата, но го радва красотата на това колко минимална е намесата му.) В Петлевския манастир го е довел през 961 ОП отец Евлоги, който се е грижел за него вече от двайсетина години, без да подозира кой е всъщност; точно след довеждането Георги му го е разкрил.

Отец Марин носи наследството на полууспешен опит за генетично дълголетие — към момента на историята той е на над сто и четиридесет години, и му остават още поне двадесетина. Дълголетието обаче се е съчетало при него с тежка склероза — още на деветдесет години той вече е бъркал на моменти околните хора, а по време на историята едва си спомня името си.

Както бащата на Петърчо, така и майка му са изявили генетично наследство, предназначено навремето за силови спортове (и други видове силови активности). Част от манипулирането на Петърчо от Отговорника е било това наследство да бъде подтиснато в него. Изляло се е обаче с пълна сила в брат му Христо, който въпреки тромавостта и добродушието си никак не е глупав; другите му братя му също са подобни.

Данка е класически случай на шизофрения, необусловен от генетични намеси. Лечението, което предлага за нея Рада (и което ще усъвършенства с течение на времето), най-вероятно ще има известен успех, макар и далеч не пълен.

Дядовците и бабите на Петърчо живеят с други свои деца, и рядко се виждат с родителите му. Дядо му по баща е починал, когато Петърчо е бил на шест години.

Гърбавата, куца и кривогледа Рада е с дефект в ембрионалното развитие. Наследила е обаче и сериозно подсилен интелект, и условията ѝ на живот са възпитали в нея железен дух. Тя непрекъснато се бори с недъзите си и жадно поглъща всичко ново; не е ясно какво точно ще стане от нея с времето, но със сигурност няма да е най-обикновена женица. Не бих се учудил към края на живота ѝ

Отговорникът на света да ѝ предложи изпит за приемане при Безтелесните (замаскиран под някаква форма). Нито пък тя да откаже приемането, ако не бъде приет с нея и Христо — съпругът ѝ. Какъв ще е крайният резултат... ще поживеем, ще видим.

Отец Самуил надали би могъл да се похвали с по-особено генетично наследство. Умът му обаче е жив и остър, а обучението за свещеник е прибавило към това благост и мъдрост. И когато е получил възможността да се учи от отец Евлоги, са се събрали наедно всички качества, нужни на един истински духовен баща на паството си. Въпреки искрената набожност и доброта на почти всички свещеници на Ортодокс по това време, отец Самуил е рядко изключение като набор от качества. С времето той ще стане владика (с много неохота), и единствено скромността ще го спре да не стане и Митрополит.

Подобно на него, проклетникът Ангел няма манипулирана генетика. Наследил е обаче силна необходимост от лидерска изява (а не е лишен и от лидерски качества), допълнително засилена от поведението на авторитарните му и безогледни към децата си родители. Отец Самуил се досеща за истинската причина за проклетията на Ангел, и вероятно ще измисли начин да се справи. Ангел пък с времето се очертава да стане един от лидерите на движението, което отприщват идеите на отец Евлоги, и тази му изява да задоволи комплекса му и да го развие като човек.

СВЕТОВЕТЕ

Световете, споменати в тази история, са описани в раздела „Световете“ на описанието на Резервата.

ИНТРИГАТА

Както в повечето случаи, когато са намесени Безтелесни, всичко е интриги в интриги и интриги върху интриги. (Поне така схващат нещата Стандартните — за Безтелесните това си е нормалната логика. Те не са виновни, че другите нямат акъл да схващат нещата автоматично.)

Като че ли най-първата като време интрига е нуждата на ръководството на Свръзката да установи по-тесни „дипломатически“ контакти с един от проектите на Предния фронт. (Целите на проекта са напълно извън възможностите за разбиране на Стандартните и Аугментираните.) Този проект обаче има изисквания за Безтелесния, с който ще контактува, а точно такъв в Свръзката в момента няма.

Най-близо до идеята е един от участниците в контролните механизми на връзката. Изразено в понятия на Стандартни, той работи нещо като заместник-ръководител на ревизионно звено, и е отличен логик и математик, но буквалист и сухар. Последните две качества са нежелани от Свръзката с оглед на новата му длъжност (от другия проект нямат отношение към тях, но ръководството на Свръзката смята, че ако тези недостатъци бъдат намалени, този Безтелесен ще е по-полезен за целите им).

За да променят бъдещия „посланик“ според необходимото, ръководството на Свръзката го прекарват през някои случки. (Това е стандартен начин за взаимодействие между тях, и те не го смятат за лошо отношение.) Една от тях, насочена да намали буквализма и сухарството му, е част от основата на интригата в тази книга.

Сухарят (да го наречем така) смята Отговорника на Ортодокс за недостатъчно лоялен към Свръзката от вече много време. Точната формулировка е трудно да бъде предадена в пълнота на Стандартен език; сърцевината на идеята е, че той е „инфантилизирал“ структурата си — дал е прекалено много самостоятелност и влияние на оперативите, свързани с работата на ниво Стандартни, и по този начин е позволил всичко, свързано със Стандартните, да придобие твърде голяма тежест в личността му, и потенциално да я изкриви. Резултатът

е, че според Сухаря той е допуснал да стане по-близък до Стандартните, отколкото е подходящо за целите на Свръзката, и е длъжен да отговаря за това си нарушение. Тъй като обаче няма преки доказателства, Сухарят мълчи и изчаква.

За да използват ситуацията, от ръководството на Свръзката разрешават на Отговорника на Ортодокс да привлече отец Евлоги, и да си направи експеримент по хибридиране на тезаурусите. Те са изчислили, че тази линия на развитие на събитията в крайна сметка ще доведе до проява на „Стандарттолюбството“ на Отговорника, и така ще провокира Сухаря към открито действие. Пресметнали са и че той вероятно ще загуби тази схватка, въпреки че е интелект от по-висок клас, отколкото Отговорника на Ортодокс. (Не е изключено тайничко да помагат за тази му загуба.) Но тези изчисления са по силите на интелекти от тяхната категория, и са непосилни за Сухаря или Отговорника на Ортодокс. Така че те са подредили „бойното поле“, и чакат и гледат.

Събитията напредват, двете деца се срещат. Когато се съгласява да помогне на дядото на Христина, Възловия отговорник, Отговорникът на Ортодокс потвърждава съмненията на Сухаря с даване на официални доказателства. Без да подозира, че действията му се следят с особено внимание в тази насока, Отговорникът изпълнява ангажиментите си, и към момента, в който бащата на Петърчо взима двете деца от манастира, Отговорникът на Ортодокс е изправен пред съда на Безтелесните. Признат е за виновен в изкривяване на опита заради симпатиите си, макар че го оспорва и декларира, че ще докаже тезата си. Решено е в зависимост от справянето със ситуацията по-нататък да му бъде наложена по-малка или по-голяма степен на контрол от групата, организирана около Сухаря, която е уловила нарушението му — дори до пълното му отстраняване от Ортодокс и предаване на Отговорничеството на тях, ако е нужно. (Зад кулисите, това е провокацията на ръководството на Свръзката към Сухаря, и неговото официално замесване в схватката.)

Отговорникът, естествено, е бесен. Зарича се да докаже, че може да допроведе опита перфектно, като при това изобщо не крие симпатиите си и намесата си заради тях. И да не позволи на уловилата го група от Безтелесни да се бърка на Ортодокс. По негово мнение, те не са злобари, но са твърде големи сухари, за да могат да се справят

реално — още повече, че сухарството им, съчетано с могъществото на Безтелесни, може да е за обикновените хора по-голяма трагедия от най-гнузната злонамереност, която повечето биха могли да си представят.

Отговорникът чрез „микромениджмънт“, тоест умело побутване на дребно тук-там, и внимателна ненамеса винаги, когато е възможно, приключва опита за по-малко от седмица след делото, и то с отличен резултат. Отпечатъкът на Ортодокс върху Христина е налице, този на Академия върху Петърчо — също, и и двата могат успешно да бъдат дозадълбочавани чрез запазените контакти между децата. Чрез възможността за контрол върху тези контакти Отговорникът си запазва възможността да управлява изключително фино за в бъдеще въздействието и в двете посоки, както върху децата, така и върху световите — нещо, което не е било предвидено в първоначалния проект, и е много добре дошло. Отговорникът се гордее, че това е постигнато именно чрез не съвсем буквалното спазване на кодекса, което са му вменили като нарушение. От Свръзката му зачитат това като плюс, и определят наказанието да мине в най-леката си форма — само наблюдателен контрол на групата недоволни от него.

Естествено, това възмущава недоволните. Те повдигат делото до по-горни нива, и посочват, че „плюсът“ е постигнат точно чрез допълнително нарушаване на правилата (тоест, че лоялността на Отговорника към Свръзката е в някакъв смисъл под съмнение). Не мирясват, докато на Сухаря не е разрешено в случай на оправдана необходимост и да се намесва (естествено, при пълна отчетност пред съда на Свръзката; така ръководството ѝ ангажира Сухаря вече и пряко). Отговорникът отвърща на удара, като използва оставеното му право на личен контрол върху информацията — да не предава за контрол информация за детайли, които смята за несъществени. Противникът му, естествено, се досеща веднага защо е нужно това и как ще бъде използвано, и Ортодокс се превръща в игрално поле между два свръхчовешки разума, всеки от които разбира доброто по свой начин. Единият търси справедливост и спазване на правилата — другият човечност, тоест пак същото, но май не съвсем.

Крайният резултат е, че Петърчо и Христина, а и хората около тях, са превърнати в пионки в гигантска шахматна партия. И Отговорникът на Ортодокс решава да заложи точно на това. Като

начало, поисква и получава от Свръзката пълно изравняване на силите с противника си, на много ограничено ниво, за да може да се види и да победи оптималният ход на обстоятелствата. Без него той е в привидно много по-силна позиция, дори въпреки далеч по-големите възможности на Сухаря; предавайки я обаче, той лишава противника си от възможността да се оплаква от това, и да го следи на дребно — където е пък неговата сила. (Като същевременно го поставя в позиция да осъзнае собствената си грешка, когато тя си проличи — без да знае, че ръководството му цели точно това.)

Тук идва втората част от плана му — да използва някои от пионките като играчи. За ръководството на Свръзката те не се броят на ничия страна, част от хода на обстоятелствата са. При нормални обстоятелства тези играчи са нищо на фона на възможностите на Безтелесен; в условията на силно ограничено влияние обаче силата им започва да е забележима. И, за допълнително прикриване на комбинацията, използва факта, че познава Христина и Петърчо далеч по-добре от противника си, и знае за тях нещо, което противникът му не знае — когато са заедно, те се допълват взаимно до далеч по-добър играч, отколкото всеки от тях поотделно. До играч, значим като сила на фона на другите два, в тези условия.

И така, Отговорникът на Ортодокс поставя нещата на карта... и Отговорничеството на цял свят се оказва в ръцете на две деца, напълно неспособни да разберат скритите зад кулисите механизми. Но способни да мислят и да играят както е най-добре за тях самите — което е и целта на Отговорника на Ортодокс.

Крайният резултат от играта е, че Сухарят установява с доста изненада, че Отговорникът е поне отчасти прав, и го приема. От загриженост обаче (като по-старши Безтелесен) му предлага създаването на съвместен подоператив за независим анализ, който съветва (без право на решаващ глас) Отговорника, и докладва информацията успоредно на Сухаря. Отговорникът приема идеята, отчасти защото няма избор, отчасти и защото е разумна. (Това развитие на нещата е нещо като „извънсъдебно уреждане на спор“.) Така създаденият оператив продължава да играе косвено роля в управлението на Ортодокс в продължение на около сто и двадесет години, когато Сухарят решава да пренасочи този си ресурс в друг проект, и се оттегля от съвместния подоператив.

Какво точно ще се случи по време на тази игра, още не зная. Може би някой ден ще го разбера; може би някой ден ще имам времето да го напиша. Но не сега. Стига толкова! Ама ха...

ИСТОРИЯТА НА ЙОСИФ ВОДИТЕЛЯ

(Тази част засега не е засегната, но не знам дали няма да се пръкне в повествованието по-нататък. При положение обаче, че намира да изтече от главата ми, не искам да я притискам вътре в себе си и тя да ме разпъва и дразни. :-))

Рожденото име на Йосиф Водителя е Кирил Димитров. (По липса на по-добро. :-)) Роден е в София, почти седемдесет години преди Разделението, в бедно и не особено дружно семейство. Баща му ги напуска преди Кирил да е навършил година; майката не може едновременно да изкарва хляба на семейството, и да се грижи за сина си достатъчно. Разболява се, когато той е на шестнайсет години, и умира година по-късно.

Още като дете той попада в лоша компания, учи се зле, и напуска училище преди да завърши средно образование. Известно време работи груба физическа работа тук-там, за да издържа болната си майка. Когато тя умира, той се хваща на работа при наркочилъри, подмамен от заплащането, като „охранител“. По това време той е вече зрял, добре ориентиран в живота, извънредно практичен и на практика напълно безскрупулен (макар и никак да не е смелчага). Потаен е като личност, и умее великолепно да се преструва (косвени тестове, проведени по-късно на базата на информация за личността му, показват, че би бил извънредно талантлив актьор). Никога не спира да се учи; продължавал е да се усъвършенства дори на преклонна възраст. Няма никакви предразсъдъци срещу манипулирането на околните, и старателно се учи на този „занаят“. Притежава остър, бърз и изобретателен ум.

Първата задача, с която е натоварен, е да участва в група, която да ликвидира бивш „охранител“, опитал се да се откъсне от „бизнеса“, но знаещ прекалено много. Младият Кирил моментално се досеща какво го очаква някъде в бъдещето (ако не загине преди това), и е здравата уплашен. Измисля си стомашна криза, разиграва доста убедителна сцена пред „колегите“ си от групата, и се скатава от

убийството, за да не бъде използвано после участието му срещу него. През следващите няколко месеца се прави на изключително трудолюбив и старателен, макар и болен, и успява да скъта някоя пара, без да се натопи в нито едно по-сериозно престъпление.

В подходящ момент хваща тайно автобуса за Германия. Месец и нещо се крие къде ли не, работи нелегално и трепери от всеки шум наоколо. В един момент случайно попада на американски мисионери, дошли да проповядват сред най-изпадналите. Научава съвсем случайно, че те оглеждат за богобоязливи и съвестни хора, които да пратят на обучение в САЩ за мисионери, и си съставя план. Разказва им, че го гонят зли наркотрафиканти за отмъщение, че им е пречил. Заявява, че е много дълбоко вярващ и богобоязлив (всъщност през живота си не е виждал кръст или икона отблизо), и че иска да работи за Бога като доброволец, без да очаква нищо в замяна.

Актьорското му майсторство подлъгва дори виделите немалко мисионери (а те са видели повече, отколкото той предполага!), и след два месеца криене в жилището им и старателно домакинстване те го пращат в САЩ на обучение, в специализиран църковен лагер. (Той пък използва тази възможност, за да си създаде фалшива самоличност.)

Там наш Кирил открива, че „църквата“ им всъщност е секта, насочена единствено към промиване на мозъци и завладяване на власт. Старателно се преструва на добре зомбиран, и успешно прави кариера в йерархията им — за пет години се издига до трето ниво пастор, с подчинени повече от сто „свещеници“. Всички се възхищават на съчетанието му от агресивна набожност и здрава практичност и усет за реалния свят (първото е често при тях, но второто — не).

Идилията свършва, когато големи клечки от църквата решават да играят с чуждо разузнаване, подмамани от обещания за власт и влияние. Тайните служби ги разкриват, и сектата е безмилостно разтурена. Нашият герой (вече като Димитър Христов) е депортиран обратно в България най-позорно. За негово щастие — с прилична сума пари в джоба (всичките пари на сектата, които е можел да докопа, преди да го арестуват).

Като практичен човек, той бутва рушвети тук-таме, и легализира новата си самоличност (без никъде да каже нито дума за старата). Идеята за владееене на умовете и душите на хората чрез религиозен контрол му е харесала страхотно, и той се насочва към православната

черква. Нови умилителни лъжи и съчинения как тежко се е борил за православието в САЩ, нови рушвети и ново актьорство го сдобиват с черковен сан, името Йосиф, и работа като местен свещеник в малка софийска черквичка.

Нашият герой иска много повече, но удря тук на камък. Девет десети от свещениците около него са практични хора, и няма да си отстъпят постове и властта на никого така лесно. Той има интелекта и манипулативността си, но те имат връзките. Новоименованият Йосиф бързо разбира, че надали ще успее да стане нещо повече от квартално отче. Амбициите му обаче не се задоволяват с това — и той се замисля какво да направи, за да концентрира влияние зад себе си.

Полезен се оказва отново примерът на САЩ, където силни религиозни организации се обявяват срещу аугментациите и първите опити за създаване на Безтелесни, и печелят добра политическа основа по този начин. Там тези организации разчитат основно на религиозната основа на американеца. Йосиф знае, че българите далеч не са толкова религиозни, но решава да разчита на нещо друго.

На българска почва тези нововъведения вече също текат, и то главно сред тази част от населението, която икономически е неговият елит, а като хора — утайката му. Огромният процент от хората не могат да си ги позволят, и завиждат и мразят (често напълно оправдано) тези, които могат. Йосиф решава да използва това тяхно недоволство.

След две години старателно доизучаване на социално инженерство, и съчиняване на общата схема, Йосиф скалъпва познатата от историята на Ортодокс философия, на този етап още много груба. Създава официално своя секта (декларирана просто като „група на искрените православни“), и развява байрака на християнството срещу аморалността и безчовечието, достигнали до физическо въплъщение — превръщането на хората в не-хора.

Отначало последователите му са доста, и сектата му започва да набира застрашителна скорост. Подкрепена от него политическа сила успява да влезе в парламента, и чрез нея той получава още повече известност. Тъй като обаче не успява да се сговори добре с мафията (винаги го е страх от тези хора), влиянието му е умело подрязано от нея чрез медиите. В добавка, аугментациите стават все по-евтини и достъпни и за обикновените хора, а българинът лесно забравя набожност, като види келепир...

Малко по малко сектата на Йосиф започва да заглъхва и оредява. Фанатизмът ѝ обаче не намалява, дори напротив. Масовото навлизане на нанотехнологиите прави и не толкова богатите все по-свободни като време и сили. Хората от нея прекарват все повече време сред „свои“, и се самонавиват. Йосиф бързо разбира, че вече няма как да се пусне от хорото, дори да иска — точно както преди с наркобизнеса. Е, този път нещата са легални, най-отгоре е той, гледат го в устата, носят го на ръце и го смятат за пророк. А това може да не е в мащабите на цяла държава, но все пак е каквото той е искал.

Йосиф продължава да се бори за власт и влияние, и да допромива и оформя умовете на паството си. Борбата му тече с променлив успех, и макар да не става кой знае колко могъщ, той натрупва приличен опит и умения в лидерството, и изчиства и подрежда философията си доста добре. В един момент, когато Безтелесните съобщават за решението си за Преселението, и за възможността за подаване на проекти, той решава да се свърже тайно с тях, и да действа.

Свързването не минава гладко и лесно. Отначало изобщо му е отказано да подаде проект. Хитрецът обаче решава да подходи с разбраност и човечност към Безтелесните. Това също не е посрещнато безрезервно, но с молби и унижения при закрити врати той успява да договори правото да подаде проект.

Официалният мотив Безтелесните да му отказват е, че свят с философия като неговата не би бил стабилен, и не би издържал повече от две-три столетия. (На Йосиф това не му пука особено, нали няма да живее толкова дълго — но се налага да се прави на загрижен пред тях. Не че и те му вярват, но виждат полза в него.) Те му предлагат помощ за доизчистването на философията и стабилизирането на проекта; той поставя условия, и успява да се пребори за някои... е, поне за тези, на които Безтелесните всъщност не държат.

Всичките контакти на Йосиф с Безтелесните остават запазени в пълна тайна от паството му. Той успява да съчини правдоподобни религиозни обяснения за всичко, което те се налага да направят — и за подписите, които трябва да поставят, и за преминаването през предоставения портал... Към момента на Преселението Йосиф е на почти седемдесет години.

Пристигнали веднъж на Ортодокс, Йосиф се развихря. Вече никой не му пречи да се обяви за Патриарх (по-точно да „приеме с нежелание“ народът да го обяви). За щастие, освен талантлив актьор и манипулатор той се оказва и талантлив организатор — а където талантът му не достига, съветите на Безтелесния Отговорник на Ортодокс помагат.

Още доста скоро след Преселението Йосиф разбира, че е получил абсолютно всичко, за което е мечтал. (Всъщност, при един разговор Отговорникът му го казва направо — и го пита какво смята да прави оттук нататък.) Новопосветеният Патриарх бързо разбира, че ако има нещо, което да му е останало като смисъл за съществуване, то е да направи сътвореното от него колкото се може по-трайно и истинско. Част от което, като начало, е да бъде това, което един истински Патриарх трябва да бъде — отначало престорено, после — все повече наистина. Какво му коства?

Тук идва и промяната. На преселенците се раждат деца, които въпреки силно религиозното възпитание най-често не са чак слепи фанатици, и биха видели неискреностите на Йосиф. Междувременно обаче той все повече се превръща в наистина искрен духовен баща на хората си, готов за тях на всичко. И когато Отговорникът на няколко пъти го „подпомага“ лекичко със сътворяване на чудеса, основата е поставена. На стари години мошеникът и властолюбец се превръща постепенно в истински достоен човек.

За разлика обаче от повечето достойни хора, Йосиф се е учил над половин век да мошеничества, и е овладял това изкуство до завидна висота. Веднъж решил, че иска да сътвори нещо истинско и свястно, той с лекота лови потенциалните шмекеки, кариеристи и властолюбци, и взима абсолютно безскрупулни мерки срещу тях. Именно на тази му политика, упражнявана почти петдесет години, се дължи на практика пълното изчистване на свещеническото тяло на Ортодокс от кариеристи и кариеризъм, и попадането на цялата власт в ръцете на искрено набожни и загрижени хора. (Кое е и целта на Отговорника, и той подпомага Йосиф за нея с всичко необходимо.)

Йосиф Водителя умира на сто и седемнадесет години като първи Патриарх на Ортодокс. Гробът му се намира в Патриаршеското гробище, зад централната катедрала на Ортодокс, наречена също на негово име — „Свети Йосиф Водител“. И е най-първата от

чудотворните светини на Ортодокс — преспалите на него се излекуват от болестите си, ако дори малко го заслужават. Ефектът е дело на Отговорника, разбира се — и е неговото признание към паметта и делото на Йосиф. Всички други чудотворни светини на Ортодокс (включително иконата на Богородица от Петлевския манастир) са дело на Отговорника, и тръгват от тази традиция.

[1] Първоначално историята за Петърчо си няма заглавие. Едва след публикуването ѝ на http://gatchev.info/stories/stories_bg.html ѝ е дадено името „Ортодокс“. Бел.Борислав. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.